

Тетяна БОНДАР – поетка й науковець. Народилася 1979 року в місті Вільногірськ Дніпропетровської області. Закінчила філологічний факультет та магістратуру Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії і економіки освіти Полтавського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти імені М.В. Остроградського.

Друкувалася в обласній пресі та в колективних збірках (альманах “Болотні вогні” (2002), збірник “Поетичні зорі – 2004”). Стипендіатка Міжнародного благодійного фонду “Смолоסקип” (2001–2002), призерка обласного літературного конкурсу “Поетичні зорі – 2004” у номінації “Краща добірка інтимної лірики” (2004).

* * *

Дріма дерев'яна тиша.
І сонце так жовто терпне.
І крихти прозорі крише
із неба долоня тепла.

І сонні вітри сплелися
в зелених обіймах м'яти.
Торкнися мене, торкнися.
Таким іще. Не розп'ятим.

Загорнеться в голос пам'ять.
І десь блисне серп по полю.
Хай ранять вуста, хай ранять.
Таку мене. Ще без болю.

* * *

Залишаю. Лишаю. Кидаю.
Твої очі п'ють мене терпко.
З ніжним щемом тягнучким,
з видихом
припадаю до рук твоїх теплих.

Моє тіло зіткали запахи.
В моїм небі – три сонця
вишнями.
В божевільному з болю запалі
я тулюсь до лица твого стишено.

Не пускай.
Не пусти.
Не випусти!
Димом згіркнув асфальт. І небо
тисне ноги. І так уривчасто
десь: “...я вже не прийду... до тебе”.

* * *

Тривожно дихає тепло,
і тихий плескіт

торкає зраненим крилом
багряне плесо...

Пливи, пливи
у темну глиб,
у запах глиці.
Цілуй, цілуй
гарячий крик,
що в серці вицвів.

Лиш тіні, тіні по воді.
Вечірній шепіт
ховає стебла молоді
в зів'ялий клекіт.

Розплещу став!
Розплещу ніч!
І сонце вийму.
Багрянцем п'яна,
кинусь стріч
в твої обійми...

* * *

Цю тугу я сплела
з брудних мотузок крику.
...і, кажеш, не моє?
...мій колір – чистота?
Ти
зовсім знав мене
не
ЦЮ
– сліпу і дику,
в калині чорній
вмиту.
Хоча,
була і та –
що крала голубів
і вліплювала в небо,
в глевку м'яку блакить;
що дослухала рук;

що, як у сонце, йшла
у жовту ніч до тебе
крізь кригу снів до тебе
у тишу слів до тебе
й, не знаючи, несла
вже сірий
в серці згук...

* * *

Як довго падав попіл.
Як важко землю крив...
І краяв небо сокіл
Червоним лезом крил.

В розпечену заграву
Повзла зі сходу мла...
Що ж ти мовчиш?!
Сказав би.
Чому я не змогла...

Тремтять і досі пальці.
Судомить тишу звук.
В сповільненому танці
НЕ РОЗМИКАЮТЬ РУК!

Згоріли душі літер.
Всі вірші – в сивий пил.
...А я втекла!
Згоріти
Не вистачило сил...

* * *

Хлюпа й хлюпа у вікна дощ,
хлипка хльоскає, б'є по листю.
Небо в землю стікає... Що ж,
нам не буде вже так імлісто.
Вже не треба чекати ніч,
щоб кохатись у темній млості.
Небо впало –

як коси з пліч –
і зірками у ґрунт врослося.
Тихо!..
Тихше... Пече вино.
Поцілуй мене. В серце. Глибше!..
Небо вмерло в мені. Воно
сіру краплю собою стишить.

* * *

як легко легіт влився у легені
наповнив кров прозорим сірим криком
в пориві дикім, в поспіху шаленім
зірвав мене у височінь безлику
іду за ним
бреду по вогкім листі
все далі й далі в дощ холодний
в осінь
і крила сплутались

в чужій траві сплелися
як сиві гребні
в жовтому
волосі
і мерзнуть пальці
і бракує сили
і серце гулко гупа...
зачекай!..
я не злечу...
візьми мене на крила
на теплі крила
в сонце
в ирїй
в рай

* * *

Небо захлинулося туманом.
Сірий подих до долоні горнеться...
Важко диха біль мій і не тане.
Стигне тиша.
Плаче дика горлиця.
...рідний мій
...коханий мій
...єдиний
Грона пахнуть тугою.
Їм важко.
Небо переткалось
в павутину...
Ти ж сама хотіла.
Тихше,
пташко...

* * *

кожна твоя сивинка –
це тонесенька біла прожилка,
що пульсує в моєму серці,
пекуча ниточка болю,
пережитого
надвоє...

* * *

...Страшно
відчинити двері і впустити КРИК,
вибігши на чийсь біль
із затишного дому в ніч.
...Страшно
дивитись в порожні зіниці сліпому,
такі порожні, що схожі
на дві всохлі червоні ями.
...Страшно
стрибнути у прірву –
хоч вона лише уві сні...
...Страшно
довіритись будь-кому повністю,
простягнувши на долонях
свої оголені болі.
Так страшно...
АЛЕ

жити із чорною цяткою в серці,
що, наче нафтова пляма,
розповзається,
огортаючи зсередини
чорним масним
ЧИМОСЬ
– ніби протимікробною плівкою –
душно.

* * *

На згарище не нашого багаття
впав іній:
а я терпко гріла руки
над нашим вогником
і боязко дивилась,
як швидко тане хмиз...

* * *

спрагло стискаючи слухавку
відчувати дотик твого голосу
занурюючись у слова
як риба у воду
дихати ним сліпо
гублячи зміст
всотуючи
замість розчиненого кисню
його відтінки і напівтони
пити бездумно і жадібно
розчинившись у темряві
і відчувати лише божевільно п'янку і рідну
його глибину...

* * *

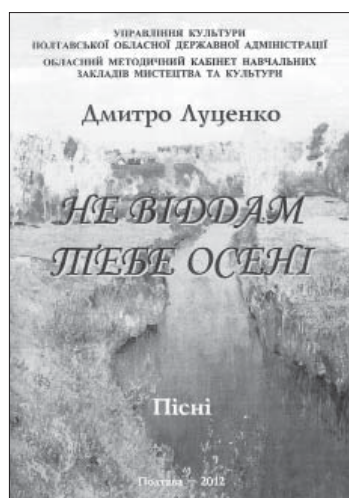
Я знаю, ти – відлуння.
Порожня кімната стомилась

мовчанням і
вигадала тебе.
– І я вже не можу піти...
Я доторкаюсь до холодних стін,
вслухаюсь,
жадібно дихаючи
повітрям,
у якому твої слова.
Я вже не піду звідси.
...О німа безлика кам'яна вітальня!
Віддай мені тень його голосу...

* * *

Ці краплини крові рабської
течуть-печуть і моїми венами –
міліграмами німої слабкості,
страху дозами
мінісмертельними...
Їм-працюю-живу-дихаю.
А вони все печуть
отрутою,
й точать душу –
підступно, тихо так,
що я часом сама вже плутаюсь –
чи не пізно,
чи сили
вистачить
чужим страхом колись інфікованій
“напівнації”, “постколонії”
рабську кров
з свого серця
виточить –
зупинитись, вдихнути глибоко
і, зайнявшись від іскри істини, –
мільйонним єдиним вибухом
вже навіки себе *очистити*...

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Луценко Д. О. **Не віддам тебе осені: Пісні** / Д. О. Луценко. – Полтава, 2012. – 156 с.

Нова пісенна збірка “Не віддам тебе осені” на вірші лауреата Державної премії імені Т. Г. Шевченка Дмитра Луценка складається з двох умовних частин. Багато пісень, уміщених у першій із них, виконують відомі співаки. Ці твори мають аранжування, вони на слуху в людей. Друга частина – пісні для хорів, ансамблів, солістів у супроводі фортепіано, бандури, баяна, гітари та камерних ансамблів. Їхні автори – здебільшого знані композитори, проте деякі з цих творів публікуються вперше.

Видання приурочене 90-річчю від дня народження поета-пісняра, уміщує 45 музичних творів на вірші Дмитра Луценка (текст і ноти); його упорядником і редактором став Олексій Чухрай, розлогу і щире передмову написав Анатолій Авдієвський, підтримали проект Полтавська ОДА і чимало небайдужих краян.

Для митців, виконавців, творчих колективів, усіх шанувальників рідної пісні.